

INGEZONDEN.

VRIJE SPECIALISTENKEUZE OF VRINDJESPOLITIEK.

WESLY schrijft over de vrije specialistenkeuze in het *Ned. Tijdschrift voor Geneeskunde* van 10 Februari l.l. Afgezien echter van de vele redenen, die het praktisch onmogelijk en voor de verpleging nadeelig maken aan zaalpatiënten in ziekenhuizen vrije specialistenkeuze toe te staan, wil ik met behulp van eenige feiten toelichten, wat er in de praktijk van sommige huisartsen onder vrije specialistenkeuze verstaan wordt. WESLY zal mij wel niet kwalijk nemen, als ik juist zijn eigen ingezonden schrijven eens toelicht.

Het gebeurt niet vaak, dat WESLY patiënten naar het St. Antoniusgasthuis verwijst, maar het is werkelijk voorgekomen, dat een patiënt, die van gemeente-wege zou worden opgenomen in het St. Antoniusgasthuis en dus zou komen onder de behandeling van den aan het huis verbonden specialist, door WESLY liever niet aan dien specialist, maar aan specialist X. werd toevertrouwd, ofschoon de patiënt had te kennen gegeven zich aan de behandeling van den aan het huis verbonden arts te willen onderwerpen. WESLY zelf stelde toen onmiddellijk voor, dat de gemeente 3de klas-tarief in plaats van 4de zou betalen (vreemdsoortig omspringen met gemeentefinanciën!) om zoodoende den patiënt toch maar door den door WESLY voorgeschreven specialist te kunnen laten behandelen. De directie van het gasthuis was zoo verstandig gemeente-patiënten als zoodanig te blijven beschouwen, al wilde WESLY de gemeente ook meer laten betalen.

Ik ken verscheidene ziekenfondspatiënten, die de polikliniek in het St. Antoniusgasthuis willen bezoeken, wat hun door WESLY bemoeilijkt, zoo mogelijk verhinderd wordt, en diezelfde WESLY roept nu om vrije specialistenkeuze!

Uit het bovenstaande blijkt duidelijk, dat de vrije specialistenkeuze volgens WESLY hierin bestaat, dat niet de patiënt maar de huisarts de vrije keuze krijgt, en dat het dus dikwijls gaat om vrindjes-politiek.

Utrecht, 21 Februari 1923.

W. A. BOEKELMAN.

DE GENEESKUNDIGE VERHOUDING VAN ADVISEUR EN CONTROLEERENDE GENEESHEEREN BIJ DE VERZEKERINGS- MAATSCHAPPIJ BOERHAAVE TE 's-GRAVENHAGE.

Zooals uit mijn artikel in het *Tijdschrift* van 25 Februari gebleken is, erkent de Boerhaave bij een geschil over diagnose (die algeheele weigering tot uitkeering aan den patiënt-verzekerde met zich mee kan brengen) tusschen behandelend en controleerend geneesheer, geen ander arbitrium dan bij commissarissen der maatschappij. Over de wijze, waarop deze heeren hun uitspraak willen doen, wordt in de polisvoorwaarden geen woord gerept. Men zou het standpunt kunnen innemen met te zeggen, dit is een belang, dat de verzekerden aangaat, en kan ons geneesheeren dus koud laten. Naar mijn meening dwalen zij, die aldus spreken. Wij, behandelende artsen, kunnen en mogen geen genoegen nemen met een dergelijke wijze van handelen. Doch niet alleen voor ons, behandelende artsen, past een woord van protest daartegen, ook de artsen, die in dienstverband tot dergelijke maatschappijen staan, moeten hiertegen ageeren en blijk geven het algemeen gehuldigde beginsel van gemeen geneeskundig overleg te willen en te wenschen, om niet den schijn op zich te laden, den mammon meer te dienen dan den geneeskundigen stand.

Ik wil aannemen, dat de aan de maatschappij verbonden artsen aan de statuten en reglementen der verzekering-maatschappij nooit de noodige aandacht gewijd hebben. Dan geldt ook hier: „un homme averti” enz.. Naar mijn meening is het thans de *plicht* in de allereerste plaats van den geneeskundig adviseur, en zoo deze in gebreke blijft, dan ook stellig van de controleerende geneesheeren om bij hun verzekerings-maatschappij er op aan te dringen, de wijze van arbitrage te

veranderen. Zij moeten *eischen*, dat bij verschil van meening tusschen behandelend en controleerend geneesheer, niet langer de hoogste macht berust bij belanghebbenden der maatschappij — de commissarissen —, doch *eischen*, dat die uitspraak in het geschil gedaan wordt door een *deskundige*, dus door een geneesheer, aan te wijzen door beide partijen, die zelfstandig — met beiden — patiënt ziet en oordeelt. Niet dus, dat de meening gevraagd wordt van 2 ambtenaren der maatschappij, als ik den adviseur en den controleerend geneesheer zoo even ter verduidelijking mag noemen. Mocht de verzekering-maatschappij in gebreke blijven deze wijze van uitspraak in te voeren, dan blijft er naar mijn meening voor die heeren niets anders over, dan hun functie neer te leggen, en anderen mede te helpen overtuigen, dat een dergelijke functie in strijd is met de grondbeginselen der geneeskundige gedragsleer. Ik wil nog verder gaan. Neem aan, dat de heeren geen verandering eischen en de zaak laten zooals deze thans is, dan rust naar mijn meening in dit geval de plicht op den afdeulingsraad van 's-Gravenhage om die heeren ter verantwoording te roepen en hen te verplichten te handelen, zooals door mij is aangegeven.

Natuurlijk geldt deze betoogtrant niet alleen voor de Boerhaave, doch in het algemeen voor alle verzekering-maatschappijen, die een zelfde stelsel van arbitrage hebben. Ik geef dan ook alle adviseurs en controleerende geneesheeren in overweging, na te gaan, hoe met dit beginsel is rekening gehouden. Doen zij dit niet, dan zullen ook zij eenmaal gesteld worden voor hetzelfde dilemma, als die van de Boerhaave.

Amsterdam, 25 Februari 1923.

P. A. DE WILDE.

HET GEHEIMMIDDEL VOOR ASTHMALIJDERS.

Jaren geleden, misschien 10 of 15 jaar, behandelde ik een patiënte met asthma, die op een gegeven oogenblik mij mededeelde, dat zij bij een dokter in de Bilt was geweest. Zij had daar een groote geelachtigen drank en een klein fleschje medegekregen, waarvoor, naar ik meen, ongeveer 10 gulden moest worden betaald. De dokter had het erg druk en dat het zaakje goed ging, bleek mij later, toen ik merkte, dat gedrukte briefkaarten aan de patiënten werden gezonden om een bepaald bezoekuur vast te stellen.

Ik ontving een gedeelte ter onderzoek en heb dat toen persoonlijk aan den voorzitter van de vereeniging tegen de kwakzalverij overhandigd, maar het resultaat was nihil; men kon mij niet inlichten over de verschillende bestanddeelen. Later heeft een arts den toenmaligen arts te de Bilt voor het gerecht gedaagd, om hem tot mededeeling van de bestanddeelen van zijn geheimmiddel te pressen, en toen is gebleken, dat het bestond uit: een 8 pCt. oplossing van joodkali in 375 gr. water, met 10 gram spiritus aromaticus en 5 gram tinctura lobeliae. Hiervan 2 maal daags een lepel. Het kleine fleschje bestond uit 20 druppels lig. Fowleri op 30 gram vinum amarum. Hiervan 3 maal daags 3 druppels.

Men ziet: oude bekenden. De gunstige uitwerking (als die verkregen wordt) schuilt misschien alleen daarin, dat de patiënten dergelijke z.g. geheimmiddelen veel langer geregeld innemen dan onze geneesmiddelen.

Amsterdam, 26 Februari 1923.

J. YPMA.

EEN NIET GESTAAFDE BESCHULDIGING?"

Verleden jaar omtrent dezen tijd is ook de Herkingen, een gemeente van ongeveer 750 inwoners, waarvan ik gemeentegeneesheer ben, een ruim gebruik gemaakt van de gelegenheid door ds. KERSTEN geschapen, om de kinderen van ouders, die bezwaar hadden tegen de verplichte inenting, zonder deze toch op school te krijgen. Er werd met auto's een dienst ingesteld, waarmee niet minder dan 25 kinderen vervoerd werden naar onze collega's J. P. SCHOUTEN en J. NOORDTJIJ. En na een paar dagen kwam men terug in bezit van de bekende verklaring voor al die kinderen, dat de vaccinatie voor hen bijzonder gevaar opleverde vanwege hun gezondheids-toestand. Als ik nu medeel, dat al die kinderen, die ik van hun eersten ademtocht